

ПРИЛОГ ИСТОРИЈИ ХРАМА РОЂЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ У ИВКОВАЧКОМ ПРЊАВОРУ

Кључне речи: црква, манастири, манастир Ивковић, Храм Рођење Пресвете Богородице у Ивковићком Прњавору, Левач, пустињак Ивко, предање, Кнез Лазар, Књаз Милош

Апстракт: *Историја Храма Рођења Пресвете Богородице је непозната за период пре краја XVIII века, премда постоји необично и лепо предање о настанку храма које настанак Ивковића везује за кнеза Лазара и пустињака Ивка. По подацима епископа Јоаникија манастир Ивковић је обновљен од стране каленићком монаха Онисима (чије је мирско име било Обрада Крпачић) и игумана манастира Каленића између 1768. и 1788. године. Следећа већа обнова је била за време књаза Милоша Ореновића у лето 1836. године. У тексту се на крају даје и опис манастира као и преглед његове имовине у јесен 1836. године.*

Југозападно од Јагодине, уз реку Лугомир, пут води до села Драгошевца а иза Драгошевца долази село Лоћика, одакле се преко брда стиже у некадашњи манастир Ивковић. У ствари, да будемо прецизнији, некадашњи манастир Ивковић, Храм Рођења Пресвете Богородице се налази у Ивковачком Прњавору, у једној клисуру кроз коју тече Жупањевачка река. Пешачење води покрај саме речице, кроз уску клисурасту долини стешњену с обе стране огранцима Јухора, чије се крајње косе губе у моравској равници. У близини самог манастира клисура постаје мало шира, те око речице, нарочито на њеној десној обали, има нешто зиратне земље, то је атар села Ивковачки Прњавор. Даље је планина Јухор. Пут од реке води благим успоном ка манастиру, који се види тек када му се приближи на десетак метара, јер га скрива десна страна узвишице.¹

Као што је сва околина живописна и романтична тако је и сам положај манастира предиван. На једној узвишици са благом падином, готово на њеном крајњем делу, одакле се непосредно уздиже манастирска планина, сва обрасла густом храстовом шумом, подигнут је манастир Ивковић. Лево од њега, у увојку што га чини планинска коса, тихо жубори бистри поток, сливајући се поред саме манастирске чесме у

падину ка ушћу. Десно од њега простире се непрегледна манастирска гора.²

Манастир Ивковић је врло слабо заступљен у литератури.³ О времену његовог настанка нема никаквих писаних података а тешко га је повезати и са неким од манастира забележених у турским дефтерима.

На основу аналогije Ђурђе Бошковић Ивковић укључује у групу средњовековних цркава без одређеног стилског архитектонског карактера, међу које спадају на пример Благовештење, Петковица, Ралетинац, црква у горњем Жупањевачком граду итд.⁴ Професор В. Петковић је навео да је, по предању, Ивковић основао кнез Лазар и даровао га свом кованхији Ивку, по коме је манастир добио име.⁵ Нешто друкчију верзију овог предања је својевремено

¹ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 430; Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170;

² Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 430-431

³ Јоаким Вујић, *Путешествије по Србији II*, Београд, 1901. г, с. 132; М. Ђ. Милићевић, *Манастир у Србији*, Гласник СУД XXI, с. 52; Мом. Милетић, *Старине-Манастир Ивковић*, Венац књ. VIII, 1923. г., св. 6 с. 430-434 (Овде су дата и нека предања о манастиру); Ч. Марјановић, *Темнићи зборник III*, 1936, с. 136; СЕЗ LVI, Насеља књ. 30, с. 44 и 110.

⁴ *Археолошки споменици и налазишта II*, Централна Србија, Београд, 1956, с. 112

⁵ Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170; Др Владимир Петковић, *Преглед цркава кроз повесницу српског народа*, Београд, 1950. г, с. 129

детаљно забележио Мом. Милетић и оно гласи овако:⁶

„Предање вели да је за време кнеза Лазара живео у овом крају неки пустињак Ивко. Немајући неигде никог свога, а одан верском аскетизму, повукао се у планину, хранећи се искључиво биљном храном, највише корењем. Такву би храну спремио и себи за зимницу па кад би настали хладни дани, а он не би могао ништа да нађе за храну, имао би шта да једе у свом скровишту-једној пећини у близини. Поред тога хранио се и медом који му је служио као главна храна. Тада је на Јухору било доста пчела и пустињак је налазио њихове ројеве у каквој дупљи или вртачи. Док је мед узимао за храну, восак је склањао на, за друге људе, непознатом месту.

Српској властели главни спорт је био лов. Кнежева свита је често долазила из Крушевца на Јухор да лови. Једном тако дворјани кнеза Лазара беху у лову на Јухору, па не уловивши ништа спустише се до крајњих огранака Јухора и ту наиђоше на Ивка. Ивко, изненађен и уплашен појавом непоснатих људи поче бежати, не би ли им се уклонио с очију. Али ови заинтересовани полу-дивљим створом, појуре за њим, сустигну га и ухвате. Премда је Ивко очајнички покушавао да се извуче из њихових руку то му не пође за руком. На сва питања која су му постављали Ивко није одговарао, није чак ни проговорио. То још више пробуди интерес кнежевих пратилаца за овог човека па како ништа не беху уловили одлучише да га поведу са собом кнезу у Крушевац да се имају бар каквим ловом похвалити.

Сазнавши о чему је ствар кнез Лазар нареди да Ивка сместе у једну од дворских одаја и да му дају храну из кнежеве кухиње. После неколико дана доведу му Ивка и овај му потанко исприча своје житије као и узроке који су га нагнали да се повуче од људи далеко у планину и проводи усамљенички живот. Чувши Ивкову причу кнез Лазар се сажали на њега и позва га да на његовом двору проведе остатак живота. Али Ивко то одби јер му је било тешко да се растави од Јухора и мирног усамљеничког живота. Његова пећина и неограничена слобода коју на Јухору имађаше били су му дражи и милији од све лепоте и удобности двора у Крушевцу.

Сва навалџивања кнеза Лазара нису помогла јер је Ивко по сваку цену желео да се

врати на свој Јухор. Ипак, бојавши се да га силом не задрже на двору, обећа кнезу Лазару, да ће му проказати неки скривену манастир ако га само пусти. нато га кнез пусти са неколико његових дворјана да пронађу скривени манастир.

При повратку им Ивко откри своју дугогодишњу тајну и скривени манастир би пронађен. Кнез Лазар нареди да се мемлом обвијен манастир откопа и да се на њему изврше потребне поправке. Тако уређени манастир предаде Ивку и из захвалности према налазачу прозва га његовим именом: Ивковић. Тако се Ивкова давнашња жеља оствари. Предајући се сав уређењу манастира Ивко ускоро подиже велики уљаник, од кога је добивао доста меда и воска. Мед је по ранијем обећању, редовно слао кнезу Лазару а восак чувао за манастир. Предање не говори ништа о томе када је умро Ивко и где је сахрањен, сем да је становао у једној ћелији, у близини храма, од прилике где је данас конак.

Место где се налази манастир заиста изгледа као да је некада било затрпано земљом а и једна страна дворишта је као усечена у брег. Иначе, и почетком XX века у том крају народ се доста „занимао” са пчеларством. У осталом, у близини манастира се налази село Медојевац у коме се, по казивању неких, налазио Ивков уљаник, одакле је кнез Лазар добијао мед.”

Данашњи изглед Ивковић је попримио у другој половини XVIII века када се обнавља и постаје метох Каленића.⁷ Ивковић је по Лазару Мирковићу обновљен 1768. године када је постао и метох Каленића.⁸ По подацима епископа Јоаникија манастир Ивковић је обновљен између 1768. и 1788. године. Наиме, каленићског игумана Василија су убили Турци око 1768. године у Богдању. Наследио га је синовац Јосиф Вукашиновић. Негде у то време, дошао је у Каленић из рудничког округа неки свештеник Обрад Крпачић који се замонашио и добио име Онисим. Пошто је био позван од народа отпочео је да уз игуманову помоћ из Каленића и помоћ околног народа, да обнавља стари „у зидинама порушени” манастир Ивковић. По обнављању Ивковић је постао

⁶ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 432-434. Пошто је часопис „Венац” релативно тешко доступан, поготово читаоцима у унутрашњости ми предање о настанку манастира Ивковића дајемо у целини.

⁷ В. Петковић, *Преглед црквених споменика кроз повесницу српског народа*, Београд, 1950, с.129; П. Пајкић, *Манастири који су сада парохijske цркве*, Шематизам Шумадијске епархије 1947-1997, Крагујевац, 1997, с. 231

⁸ Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170-без позивања на извор.

метох Каленића.⁹ По предању које је забележио Мом. Милетић у прошлости је Ивковић важио као исповедаоница манастира Каленића, чије је братство редовно слало по једног калуђера да у њему станује. А ту су, по предању, долазили и други испосници а за име једног од њих се везује, као што смо већ навели, и сам постанак манастира Ивковића¹⁰.

Црква Рођења Богородице веома је мала и по предању Турци су је палили више пута. Када је Јоаким Вујић посетио 1826. године Ивковић, он није био више манастир но парохијска црква чији је парох плаћао Турчину 12 гроша и десетак од плода.¹¹

По списку свештенства монашког и мирског реда за 1836. годину састављеном 25. фебруара 1837. године при цркви у Ивковићу су била два свештеника Сима Захарић и Милош Поповић. Јереј Сима Захарић је пребивао у Ивковићу. Њега је рукоположио Митрополит Антим 8/20. септембра 1830. године у Београду. Јереј Сима је имао синђелију на парохију.¹² Други свештеник, јереј Милош Поповић је пребивао у Беочићу. Њега је рукоположио Митрополит Антим 26. октобра/7. новембра 1828. године у Београду. Јереј Милош је, такође, имао синђелију на парохију.¹³

Интересантно је да сазнамо шта о цркви „Ивковић” кажу намесник протопрезвитеријата јагодинског Огњан Павловић и „Член Исправничества Округја јагодинског” Давид Милисављевић у свом извештају о црквама и манастирима у Округју јагодинском из 1836. године.¹⁴ Они најпре наводе да је храм цркве Ивковачке Рождество Богородице.¹⁵

Даље наводе да се црква налази у планини, изван села, на брегу, покрај реке и са портом прилично великом. Црква је „стародревна а сада поновљена од нуријаша.” Саграђена је била од камена и те 1836. године је била у добром стању.¹⁶ Наиме из „особитих примечанија” сазнајемо да је црква је оправљана у лето 1836. године због чега се црква задужила за 601 грош по „чаршијском теченију”.¹⁷

Од црквених утвари црква Ивковић је 1836. године поседовала: 2 памучна покровца на престолу, један Антимис нов, један путир сребрни, један дискос од калаја, једно звонце од тенеће, једну кашику од параћумиша, један крст сребром окован, 2 чирака жута, једно звонце, једну кадионицу, једну петохлебницу од тенеће, једну машину, 2 иконе престолне-на Богородичној икони сребрна рука, једно Распеће старо, 2 иконе код распећа, 6 кандила калајна, 6 Богородичиних малих икона, 7 столова, један полиелеј и једну Просхомидију.¹⁸

Од одејанија црквених црква је имала: једну одежду половну, једне наруквице половне, један „појасак” са павтама од параћумиша, један стихар полован од памука, један стихар старији, 2 ђачка стихара, једне нове наруквице од кадифе и 2 пешкира.¹⁹

Било је књига и то: једно Евангелије са Тестаментом и Апостолом уједно, један Служевник, један Триод посни нов, један Пентикостар нов, један Обштак старији на велико коло, 2 Обштака на мало коло, један празнични Минеј на мало коло, један Псалтир неповезан, један Требник велики на средње коло и један старији Часловац неповезан.²⁰

⁹ Архив САНУ-9117, **Епископ Јоаникије**, *Опис манастира Каленића*, објављено у: Бранко Перуничкић, „Крушевац у једном веку” 1815-1915, Крушевац, 1971, с. 489

¹⁰ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 432

¹¹ Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170

¹² АС-Државни Совјет-РН⁹ 196/837, Списак свештенства монашког и мирског реда у целој Србији године 1836. число 159. лист 64

¹³ АС-Државни Совјет-РН⁹ 196/837, Списак свештенства монашког и мирског реда у целој Србији године 1836. число 160. лист 64

¹⁴ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, (извештај је преписан 13/25. октобра 1836. године) лист 292-293.

¹⁵ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве

понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

¹⁶ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

¹⁷ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

¹⁸ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

¹⁹ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

²⁰ АС-ДС-II Бф1Н⁹30/836, Списак цркви налазећи се у Округју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

Црква „Ивковић” 1836. године није имала звона, ни новца било у готовини било на облигацији а није поседовала ни покретне имовине изван цркве. Са друге стране имала је непокретне имовине и то: једну нову кућу са две собе и ћилером, једну „капалу” од дасак, један виноград од 10 мотика са подрумом даском покривеним, 2 воћњака од 600 дрвета шљива, 4 посебне–одвојене баште ограђене прошћем, 6 дана које ливаде које ораће земље као и једну кошару.²¹

Комисија која је 1839. г. обилазила манастире у јагодинском округу навела је да у округу постоје још две богомоље Орашје и Ивковић. Орашје је, као манастир, обновио народ у време Мустафа паше. Манастир је 1821. г. претворен у мирску цркву. Другу је, по причи, кнез Лазар начинио свом кованхији Ивку, због чега је прозван Ивковић. И она је 1839. г. била мирска црква. Ни у једној комисија није нашла никаквог записа. По речима комисије обе цркве „слабог су великолепија”.²²

Храм Рождество св. Богородице је око 1895. г. имао лођичку парохију која се састојала од села Лођика, Вукмановац, Беочић, Медојевац, Топола, Драгошевац и Прњавор са укупно 380 домова и 2845 душа. Свештеник је био Богољуб Јовичић.²³

Манастир је 1922. године обишао Мом. Милетић и ево како га је описао. Манастирско двориште није било велико и њему су се тада налазили само манастир, конак и још једна мала зграда. Двориште је било лепо ограђено и у њега се улазило с предње стране кроз велику дрвену капију, чија је резбарија представљала дуг и смишљен рад непознатог мајстора који је имао велико стрпљење. Реч је, по Милетићевом мишљењу, о врло успелој, до ситнице изведеној резбарији више манастирских врата, на уласку у двориште. Право испред врата налазио се сам манастир. Око њега се видело неколико надгробних плоча где су, по казивању свештеника, који сад ту служи, сахрањени калуђери и свештеници под чијом је управом раније био манастир. По Милетићу манастир није велики, око десет метара у дужину и око

четири у ширину. Кубе, које се налази на његовом задњем делу, по тврђењу Милетића, раније није постојало, већ је подигнуто тек у време књаза Милоша Обреновића. На њему је 1922. године још увек стајао масним словима исписан натпис да је храм обновио књаз Милош.²⁴

Унутрашњост храма је доцнијим поправкама знатно измењена. Иконе су 1922. године већином биле новијег датума, осим њих неколико које су „задржале старији тип наше црквене сликарске уметности”. У том погледу Милетићу су нарочито падале у очи иконе четири јеванђелиста у многоме сличне фрескама (!?-напомена Н. Ђ.) у манастиру Каленићу. По томе је Милетић закључио да су ова два манастира, чија разудаљина не износи више од 24 км саграђена у истом периоду.²⁵

С десне стране од улаза, налазила се 1922. године „камена гробница”, која импровизује гроб Св. Деве Марије, јер је њој посвећен овај манастир. Болесници, који су често долазили у манастир, одлежали би мало на тој гробници верујући да ће бити исцељени. Испод пода у задњем делу манастира постојао је отвор који је нарочитим каналом био у вези са другим отвором у подножју узвишице, на којој је манастир саграђен.²⁶

Ивковић је 1922. године имао мало земље за обрађивање али је зато имао велики комплекс земљишта под гором, који је обухватао обе брдовите стране Жупанске реке.²⁷ На жалост за време окупације у I светском рату манастирска шума је страдала, бар њен већи део. Сечење се настављало и после тог рата тако да је двадесетих година XX века остао само онај део што се непосредно дизао изнад манастира.²⁸

У Ивковићу, када га је неколико деценија касније обишао проф. Лазар Мирковић, није било ни живописа, ни рукописних књига ни старих икона. Иконостас је, по њему, барокни из XVIII века и иконе на њему су рађене на дасци примитивно, али је његов сликар знао иконографске елементе, што се најбољен види

²¹ АС-ДС-П Бф1Н°30/836, Списак цркви налазећи се у Окружју Јагодинском и описаније сваке цркве понаособ и њеном состојанију 1836. године, лист 289-290-число 5.

²² Комисију за јагодински округ су чинили: помоћник начелства Илија Вукићевић, члан окружног суда Мојсило Јанковић, окружни прота Јован Димитријевић и писар Мијат Остојић. М.Ђ. Милићевић, *Манастири у Србији*, Гласник СУД књ. IV, Београд, 1867. г, с. 52

²³ Митрополит Михаило, *Православна српска црква у Краљевини Србији*, Београд, 1895. г, с. 53

²⁴ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 431

²⁵ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 431-32

²⁶ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 432

²⁷ Мом. Милетић, *Старине-манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 430

²⁸ Мом. Милетић, *Старине -манастир Ивковић*, „Венац” Књ. VIII, св. 6 фебруар 1923. г, с. 434

на икони „Рођење Богородице”.²⁹ Професор Мирковић је записао казивања старијих људи да су споља на кубету између прозора биле фреске које су замалтарисане.³⁰ У новије време неко је на југозападној старни кубета насликао јеванђелисту Јована са орлом.³¹ Поред цркве се налазила звонара од брвана, подигнута, по Мирковићу, од књаза Милоша. Испод цркве су били конаци.³²

Резиме

Некадашњи манастир Ивковић, Храм Рођења Пресвете Богородице се налази у Ивковачком Прњавору, у једној клисури кроз коју тече Жупањевачка река. Манастир Ивковић је врло слабо заступљен у литератури. О времену његовог настанка нема никаквих писаних података а тешко га је повезати и са неким од манастира забележених у турским дефтерима. На основу аналогије Ђурђе Бошковић Ивковић укључује у групу средњовековних цркава без одређеног стилског архитектонског карактера, међу које спадају на пример Благовештење, Петковица, Ралетинац, црква у горњем Жупањевачком граду итд.

Професор В. Петковић је навео да је, по предању, Ивковић основао кнез Лазар и даровао га свом кованхији Ивку, по коме је манастир добио име. Нешто друкчију верзију овог предања је својевремено детаљно забележио Мом. Милетић и по њој је кнез Лазар Ивковић саградио испоснику Ивку.

Данашњи изглед Ивковић је попримио у другој половини XVIII века када се обнавља и постаје метох Каленића. По подацима епископа Јоаникија манастир Ивковић је обновљен између 1768. и 1788. године. Наиме, каленићског игумана Василија су убили Турци око 1768. године у Богдању. Наследио га је синовац Јосиф Вукашиновић.

Негде у то време, дошао је у Каленић из рудничког округа неки свештеник Обрад Крпачић који се замонашио и добио име Онисим. Пошто је био позван од народа отпочео је да уз игуманову помоћ из Каленића и помоћ околног народа, да обнавља стари „у зидинама порушени” манастир Ивковић. По обнављању Ивковић је постао метох Каленића. По предању које је забележио Мом. Милетић у прошлости је Ивковић важио као исповедаонична манастира Каленића, чије је братство редовно слало по једног калуђера да у њему станује.

Када је Јоаким Вујић посетио 1826. године Ивковић, он није био више манастир но парохијска црква. По списку свештенства монашког и мирског реда за 1836. годину састављеном 25. фебруара 1837. године при цркви у Ивковићу су била два свештеника Сима Захарић и Милош Поповић. Комисија која је попосивала цркве и манастире у јесен 1836. године наводи каје је црква „стародревна а сада поновљена од нуријаша.” Саграђена је била од камена и те 1836. године је била у добром стању. Наиме из „особитих примечанија” сазнајемо да је црква је оправљана у лето 1836. године због чега се црква задужила за 601 грош по „чаршијском теченију”. Црква „Ивковић” 1836. године није имала звона а од икона је имала 2 иконе престолне (на Богородичној икони сребрна рука), 2 иконе код распећа (једно старо Распеће) и 6 Богородичиних малих икона. Није било иконостаса.

²⁹ Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170

³⁰ *Археолошки споменици и налазишта II*, Централна Србија, Београд, 1956, с. 170

³¹ Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ - Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170

³² Л(азар) М(ирковић), *Манастир Ивковић*, у: „САНУ-Археолошки споменици и налазишта у Србији II Централна Србија”, Београд, 1956. г, с. 170

Ma Nebojša Đokić, Belgrade

Summary

**A CONTRIBUTION FOR THE HISTORY OF THE MONASTERY CHURCH AT
IVKOVIĆ-PRNJAVOR VILLAGE DEVOTED TO THE BIRTH OF VIRGIN**

The history of the monastery church at Ivković-Prnjavor village was totally unknown for the period before the end of 18th century, except one nice and interesting tale about founding of monastery, which related to prince Lazar Hrebeljanović and Ivko the Monk. According to the informations of episkop Joanikije, the church was renewed by monks of the monastery of Kalenić, in the period between 1768. and 1788. The next renewal has been made during the period of prince Miloš Obrenović's rule, in the summer of 1836. This paper also presents an detailed describe of the monastery and summary of the monastery's property in the autumn of 1836.